

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1937 | 86. AARGANG

BRIGHAM YOUNG

Født i Whittingham, Windham County, Vermont, U. S. A., den 1. Juni 1801. Som Præsident for tolv Apostle, Leder for Kirken fra 27. Juni 1844 til den 24. December 1847 og Kirkens Præsident fra 24. December 1847 til sin Død 29. August 1877.

DET ER MIG, FRYGTER IKKE.

Paa den Tid, da Jesus gik omkring og prædikede, boede der i Bethania en rig Farisæer ved Navn Simon. Han var en Mand, som stod højt i kirkelig Henseende og agtet i sin By. Han holdt af at have Gæstebud i sit store og fine Hus. Ved en af disse Festligheder kom det kolde, mekaniske Ritual af Farisæeren i dramatisk Beroring med Kristi sjælefrelsende Magt.

Da Jesus ankom til Simons Hus, blev han ikke modtaget med den almindelige Høflighed udvist imod Gæsterne. Han fik ingen Vand til at vaske sine Fødder i, heller ikke blev hans Hoved salvet med Olie, hvilket var en brugelig Velkomsthilsen. Han blev bænket ved den nederste Ende af Bordet. Der sad han — den største af alle i Verden, ringeagtet og overset af de andre, medens den purpurklædte Simon sad i Højsædet ved den anden Ende af Bordet. Saa kom der en anden Person ind. Det var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen. Hun havde modt Jesus tidligere samme Dag, ja Mesteren havde talt med hende, talt til hende paa hans stilfærdige, elskværdige Maade om det store og skønne i Renhed og Dyd, og i Aanden af hans Frelsergerning havde forsøgt at løfte hende til en Forstaaelse af Karakter og Ære. Hans venlige Omsorg for hende — et Udskud — havde rørt hendes Hjerte, og en fast Tro havde fundet Plads i hendes Sjæl, at han var Gudmennesket, den ene fuldkomne. Denne Tro havde fæstet sig saa dybt hos hende, at den havde bevirket den fuldstændige Omvendelse, der renser Hjertet for det urene og kun lader tilbage Guldet af et helligt Ønske. Det var denne uendelige Kærlighed og ikke nogen Indbydelse, der bragte hende til dette Hus. Hun kom for at vise Guds Søn sin Paaskønnelse. Hun gik lige hen til Jesus, hvor han sad, og med samme Ydmyghed, som en Slave udviste mod sin Herre, faldt hun ned for ham med Hænderne krydset over hans Fødder. Saa brød det løs i hendes Hjerte, og Taarerne faldt som Regn paa hans Fødder, som de vældede frem fra Dybden af en angergiven Sjæl. Hun var saa oprigtig ærbodig, at hun tog Lokkerne af sit Haar og tørrede Taarerne af hans Fødder. Den rige og hovmodige Simon saa til med Forargelse. Hans lystige Gæstebud blev ødelagt af denne angergivne Synderinde. Og han sagde ved sig selv: »Dersom denne var en Profet, vidste han hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører ved ham, at hun er en Synderinde.« »Simon! jeg har noget at sige dig,« sagde Jesus. »Mester sig frem!» »En Mand, som udlaante Penge, havde to Skyldnere; den ene

var fem Hundrede Denarer skyldig, men den anden halvtredsindstyve. Da de ikke havde noget at betale med, eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil nu elske ham mest?« Simon svarede: »Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?« Jesus svarede: »Du domte ret.« »Ser du denne Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til mine Fodder; men hun vædede mine Fodder med sine Taarer og aftørrede dem med sit Haar. Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder ere hende forladte, eftersom hun elskede meget.« Og han sagde til hende: »Dine Synder ere forladte!«

Hvad foregik der i Virkeligheden i denne Kvindes Hjerte? Det rigtige Svar paa dette Sporgsmaal vil aabenbare Hemmeligheden af Herrens frelsende Magt. Ved sit rene, fuldkomne Liv og kærlige Formaninger gjorde han et dybt Indtryk paa hendes Sind angaaende den evige Nobilitet af Kyskhed og Renhed og bevirkede, at hun gennem en sjælerensende Tro kom til at forstaa, at det eneste, det gælder om, er et rent og helligt Liv. Denne hellige Tro rensede hendes Hjerte fra al dets Daarskab og tilbagelod i hendes Hjerte det helligste af alt i Verden — Kærlighed til Gud.

I hvert eneste Skridt, vi tager mod Fremtiden, det ukendte og uvisse, vandrer vi bogstavelig talt ved Tro. Fremgang er i Virkeligheden fra Tro til Tro. Enhver aspirerende Tanke eller hensigtsmæssig Handling sker med Henblik paa Fremtiden. Ja selv vore mest jævne og almindelige Tanker bliver meningsløse uden den sikre Folelse af Fremtid og det ukendtes Eksistens. Naar vi tænker paa at foretage en Rejse, at plante et Træ, bygge et Hus eller aabne en Forretning er det paa den Forudsætning, at Tiden forsættes, uden hvilket alle vore Tanker og Handlinger vilde være uden Mening og Maal.

Næst efter selve Livet er Tro den mest betydningsfulde Ting indenfor Rækkevidden af bevidst Eksistens. Magten til at leve i Fremtiden og i det ukendte er den hojeste Egenskab af Fornuften og det nodvendige Fakultet, som sætter Mennesket paa Skabelsens Tinde. Al vor Planlægning, vore Udkast og Beslutninger, der udgor et hensigtsmæssigt Liv, er muliggjort ved et Glimt ind i Fremtiden. Alle vore sammenhængende Teorier angaaende vor Opforsel, vor Filosofi angaaende et ordentlig Religionssystem er bygget paa den absolute Tro, at alt hvad vi tænker og gor har fremtidig Betydning. Uden Troens Fremsyn er Livet kun en paserende Drom, et Øjebliks Impuls. Det er den evige Forstaaelse, fodt af Troen, af den evige Betydning af Tid, der gor vore Tanker alvorlige, holder Samvittigheden vaagen og bevirker Orden, Maadeholdenhed og en Folelse af Hellighed i Livet. Den alvorlige Tro, at vore Tanker og Handlinger i Dag gor os skik-

ket eller uskikket for Guds evige Aar, er den eneste sikre Grundvold for Moralitet.

Troen sammenknytter Fremtiden med Nutiden, gør Evigheden en Del af i Dag og giver Livet sit Sammenhæng, sin Fortsættelse og Mening. Gennem Troens Styrkelse træder vi ind i Livet og lever det rigere Liv.

Det var Mesterens vidunderlige Indblik i denne fundamentale Sandhed, der inspirerede ham til at lægge Troen som Grundvold for hans Filosofi af Menneskenes Frelse og Ophøjelse. »Uden Tro er det umuligt at behage Gud, thi det bør hver den, som kommer frem for ham, at tro at han er til, og at han er deres Belønner, som søge ham.« Uden Tro er det umuligt at udrette noget af Betydning. Den Idé, at Troen er den underliggende Tilskyndelse til Handling, passer i Særdeleshed med Hensyn til vor Opførsel imod Gud. Skaberen er usynlig. Vi kan ikke se ham med vore naturlige Øjne. Alle vore Tanker og Handlinger angaaende ham er inspireret ved Troens fine Forstaaelse af hans Eksistens. Vi nærmer os ham ved Troens evige, dragende Magt. Ligesom Magnetnaalen ufejlbarligt drages mod Nord, saaledes drager Troen Sjælen mod Gud og hans Sandheder.

I 1820 blev Joseph Smith, den Gang en Dreng paa 14 Aar, dybt bekymret angaaende sin Sjæls Salighed. Opvækkelsesmøder, hvor højlydt Appel blev fremført for at røre Folks Følelser, forværrede kun hans Bekymring. Den Splid, som fandtes blandt kristne Sekter, forstyrrede ydermere hans unge Sind. De forskellige, uenige Præster fik Drengen til at spørge, hvilken af alle disse Kirker er den rigtige? Med dette Spørgsmaal liggende tungt paa sit Sind begyndte han at læse Skriften. En Dag, da han aabnede Bibelen, faldt hans Øjne paa den trostimulerende Tekst i Jakobs Brev 1. Kap. 5. Vers: »Men dersom nogen iblandt eder fattes Visdom, han bede derom til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa skal den gives ham. Men han bede i Tro, uden at tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der drives og kastes af Vinden.« Dette simple Løfte sank dybt i Drengens Hjerte som Ord fra selve al Visdommens Gud. Han troede, Gud havde givet Løftet, og at han vilde holde det. Tilskyndet ved denne simple Tro gik han ud i en lille Lund nær ved hans Faders Hjem, hvor han bøjede sig i ydmyg Bøn, udøste sit bekymrede Hjerte i Paakaldelse af Gud. Som han standhaftig holdt ved i Bøn, neddalede der for ham en Lysstøtte, hvis Lys og Glans overgik Middagssolens Skin. I Lysstøtten stod to herliggjorte, udødelige Personer i majestætisk Form. Den ene, idet han pegede paa den anden, sagde: »Denne er min elskede Søn, hør ham.«

Den Dag saa denne Dreng den eviges Skikkelse og hørte den Rost, som talte i Tidernes Morgen, da ud af kaotisk Materiale en smuk og dejlig Verden blev skabt. Han er Nutidens storste Opdager. Han opdagede for den nulevende Slægt den eneste Nogle til Kundskaben om Gud. Han fandt den dybe og rene Glæde af virkelig Kontakt og Samvirke med den store Alfader. Den Plet, hvor Drengen bad, er et helligt Sted. Der stod Vuggen til Nutidens Tro. I den lille Lund, paa den Dag opdagede denne Dreng den tabte Nogle til Kundskaben om Gud.

Mormonismens hele Historie, dens Begyndelse og Fremgang er een lang Beretning om ophojet Tro, en Kamp imod tilsyneladende uovervindelige Vanskeligheder. Dem, der sluttede sig til Kirken i de forste Aar af dens Eksistens, maatte lide den grusomste Forfolgelse. Tre Gange blev de i Lobet af ti Aar som et Samfund drevet fra deres Hjem og frarovet deres Ejendom under Pobelens Bajonetter. Men efter hver umenneskelig Forfolgelse rejste de sig igen med en vidunderlig Styrke og en usvækket Tro og begyndte stille og ufortrodent at lægge Grunden til nye Hjem, nye Skoler, Kirker og Templer. Da over 20.000 af dem i en Samling blev drevet fra deres By Nauvoo, fandt de sig nodsaget til at drage ud over den store amerikanske Ørken for at finde et Sted i Klippebjergene, hvor de kunde bygge deres Hjem. Denne Udvandring er et enestaaende Foretagende af sin Slags. Den medforte Strabadser, Lidelser, Savn og Farer. De var mangelfuldt forsynet med Fode og Klæder, og ligeledes var deres Ekvipage mangelfuld. Langs Vejen lurede Indianere og truede med deres Angreb. Men gennem Hunger og Savn, Lidelser og Farer fortes de af en hjertestyrkende Tro, og Sangen lod fra deres Læber, som de langsomt og besværligt banede sig Vej ud over Ørkenen:

Kom Hellige fremad og frygter ej,
Kun med Mod fremad drag!
Skont tornestroet kan synes denne Vej,
Gud er med os hver Dag.
Os bedre er at jage væk
Unyttig Kummer, Kval og Skræk,
Og Fryd bor da i hver en Sjæl,
Alt er vel, alt er vel!

Om Hytten paa vor Rejse brydes ned —
Salig Dag, alt er vel!
Endt er da al vor Trængsel og Ufred,
Og hos Gud bor vor Sjæl.

Men om vort Liv det bliver spart,
Og vi med Israel faar Part,
Vi Jesus da vil møde snart —
Alt er vel — alt er vel!

Denne Sang saa fuld af Haab, Tro og Frimodighed har genlydt ned igennem Aarene og faaet mange Menneskehjerter til at slaa stærkere og varmere, end Menneskehjerter har slaaet, siden Livets Herre sejrede over Døden.

Apostelen Paulus siger: »Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en Overbevisning om det, som ikke ses.« Han henviser til det dybt rodfæstede guddommelige Haab, der ikke vakler, selv naar det møder op med det menneskelige umulige. Paulus anvender Abraham til at illustrere denne Idé om Tro. Efter at have modtaget Løftet, at i Isak skulde alle Jordens Nationer blive velsignet, blev han befalet at ofre sin Søn. Med en urokkelig Tro paa Guds Magt gjorde Abraham de fornødne Forberedelser til Ofringen. Alteret var bygget, Brændet samlet og lagt paa sin Plads, Offeret var lagt paa Alteret og Kniven løftet, løftet for at tage det værdifulde Liv. Hans Haand standsede ikke, førend han hørte Engelens Røst: »Læg ikke Haand paa Drengen.« Abraham bestod Troens største Prøve uden noget Forsøg paa at unddrage sig. Han havde den rene Sjælsstyrke til at tro, at Herren kunde og vilde lade de livløse Læber tale igen. I Abraham rørte sig den Følelse, der triumferende kunde tro, at selve Døden kan vendes til Liv paa Herrens Ord.

Det er en Tro, der adskiller den ihærdige energiske Person fra den passive. Mennesker uden Handlekraft er altid Mennesker uden nogen fast Overbevisning. Mennesker med Handlekraft er som Regel Mennesker med en fast Overbevisning.

Naar vi taler om, at et Menneske har Sjælsstyrke, menes det, at vedkommende har den Fasthed, der har sin Rod i en bestemt Overbevisning.

Naar vi siger, at nogen er resolut, mener vi, at vedkommende er overbevist om det værdige i hans Hensigter.

Naar vi siger, at nogen har Frimodighed, mener vi, at vedkommende har den Frygtløshed, der kommer af den sikre Følelse, at man kan overvinde sin Modstander. Og naar vi tilskriver nogen Titelen en Helt, mener vi, at vedkommende er i Besiddelse af den højeste Kvalitet af moralsk Udmærkelse eller Troens udødelige Ærlighed til Sandhed og Ret. Det er paa det moralske og aandelige Omraade, at Troens Drivkraft kan hæve sig til den højeste Magt og Udmærkelse. Værdien af Opnaaelser i moralsk og aandelig

Henseende ses ikke af almindelige Mennesker. Glimmeren af materielle Ting blænder deres Øjne. De verdslige Ting, som foregaar, drager deres Sind og Tanker bort fra de Ting, der bestaar. Tillokkelserne af sanselige Fornojelser slover Aanden for de dybe, evige Sjælens Glæder. Ydermere den moralske Leder maa tage imod Spotterens Ord og de Stoltes Haan, de Ondes Sladder og ofte Forfolgerens Sværd. Ingen frygtsom Sjæl kan staa i den evige Kamp mellem Sandhed og Vildfarelse. Kun det Hjerte, som slaar med Styrken af en guddommelig Tro, tor paatage sig denne evindelige Kamp. De behjertede Korsfarere, som har gaaet gennem Ild og Vand for deres Idealer, har været opholdt ved en Frimodighed, som modstaar enhver Opposition. De er blevet drevet til at foretage deres frygtlose Angreb paa det ondes Magter ved den urokkelige Tro, at Retfærdighedens evige Gud staar paa deres Side.

Denne uimodstaaelige Overbevisning, at det eneste, der har Betydning, er Guds Sandheder, er selve Sjælen i det Heltemod, som har givet Martyrer Kræfter til at gaa paa Baalet for deres udodelige Idealers Skyld.

Maa jeg henfore til en Begivenhed i den nobleste Martyrs Historie, hvis dyrebare Blod blev udgydt for os.

Efter en anstrengende Dag bad Jesus sine Disciple om at sejle ham over den galilæiske So, saa han den næste Morgen kunde begynde sin Gerning paa den anden Bred. Da de var kommen ud paa Soen, fandt Jesus en Hvileplads i Baadens Forstavn og faldt i Sovn. En mægtig Storm blæste op, medens han sov. Omstændighederne er belærende i saa meget, som de viser de fysiske Egenskaber af Kristus og den normale Tilstand af hans Legeme. Han blev legemlig træt som andre Mænd, uden Mad hungrede han, uden Drikke torstede han, efter en anstrengende Dag var han træt og sov trygt selv i Stormens Bulder, hvilket tyder paa, at Helbred og Nerver var i Orden, Sovn efter Anstrengelser er naturlig og nodvendig. Dagens Gerning var tilende, og Jesus sov. Imidlertid blev Stormen stærkere; saa det var svært at manovrere Baaden, Bolgerne begyndte at slaa ind over dens Sider, og det saa ud, som om de skulde gaa under. Disciplene blev bange, men Jesus sov trygt. I deres Frygt vækkede de ham og sagde: »Herre, frels os! vi forgaa.« De var bange og glemte, at der var en hos dem, hvis Rost selv Doden maatte lyde. Stilfærdig besvarede han deres angstfulde Raab: »Hvorfor er i bange, *I lidet troende?*« Saa rejste han sig, og ud i Nattens Storm og Morke lod hans Rost til Vindene og Soen, og det blev blikstille.

Ved en anden Lejlighed irettesatte han ligeledes Disciplene

for deres Mangel paa Tro. Efter at Jesus have bespist de 5000 Mennesker i Ørkenen, lod han Disciplene sejle over Søen, men selv blev han tilbage og gik op til et afsides Sted i Bjergene for at bede. Disciplene var allerede midt paa Søen, og Baaden led Nød af Bølgerne, for Vinden var imod; at lade Baaden drive tilbage med Vinden vilde blive deres Forlis, saa deres eneste Haab var at holde Baaden mod Vinden ved Aarernes Hjælp og Armenes Kræfter. Jesus, som kendte deres Stilling, kom til dem i den fjerde Nattevagt, vandrende paa det oprørte Vand. Da Disciplene saa ham, skreg de af Frygt, thi de troede, det var et Spøgelse. Men med det samme talte Jesus til dem: »Vær frimodige, det er mig, frygter ikke!« Beroliget ved disse Ord sagde Peter: »Herre! dersom det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet!« Jesus sagde: »Kom.« Peter traadte ned fra Skibet og vandrede paa Vandet, men da han saa det stærke Vejr, blev han bange, og da han begyndte at synke, raabte han: »Herre, frels mig!« Jesus tog ham ved Haanden og sagde: »Du lidet troende, hvorfor tvivlede du?« Fra Peters mærkværdige Erfaring lærer vi, at den Magt, hvorved Jesus vandrede paa Vandet, kunde ogsaa nydes af andre, hvis bare deres Tro var tilstrækkelig. Foruden det vidunderlige i denne Hændelses virkelige Tildragelse finder vi i dette Mirakel en symbolsk Rigdom. Ved hvilken Lov eller Princip den almindelige Tyngdekraft blev ophævet, saa et menneskeligt Legeme kunde gaa paa Vandets Overflade, formaar Mennesker ikke at forklare. Fænomenet er et bestemt Eksempel paa, at Tro er et Magtprincip, ved hvilket naturlige Kræfter kan kontrolleres eller ophæves.

Til ethvert voksent Menneske kommer paa en eller anden Maade den samme Erfaring af de oprørte Bølger med Storm og Modvind, og ofte bliver det sent paa Natten, saa fuld af Kampe og Farer, før Hjælpen viser sig, og da, altfor ofte bliver den frelsende Hjælp, som kommer, misforstaaet og set paa som en større Rædsel. Men som der kom til Peter og hans bange Kammerater i Stormen paa de oprørte Bølger, saaledes kommer der til enhver, som kæmper i Tro, vor Frelsers Røst: »Det er mig, frygter ikke.«

Fra Comoras Southern Messenger.

W. *Dean Taylor.*

Jeg ved, han ved, og han forstaar,
Fuldt vel hver Hindring paa min Vej.
Og ved hans Hjælp jeg alt formaar,
Naar blot hans Haand jeg slipper ej.

H. M.

Redaktionelt.

JULEHILSEN
FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB AF JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE.

Der er en Glæde forbunden med Julen og Julefesten, som ikke er overgaaet af nogen anden Festlighed gennem Aarets Løb. Det er den Glæde, som kommer ved at se bort fra os selv for at gøre andre glade. Som Følge deraf, selv om der ikke var noget andet Særpræg ved Julen, burde Menneskene i Verden ved hver ny Jul have gjort lidt Fremskridt og Mænd og Kvinder være lidt mere ivrige efter at bestræbe sig for at virkeliggøre Englenes saa velkendte Proklamation: »Fred paa Jorden, i Mennesker Guds Velbehag!«

Med Forvisning om i vore Hjerter, at Millioner af oprigtige Mennesker i hele Verden beder om og virker hen imod, at dette maa ske, fremsender vi vor hjerteligste Hilsen og Velsignelse.

Beviser for, at Kirken har gjort Fremskridt, giver os sand Grund til at fryde os. Aar Nitten hundrede og seks og tredive har været et Aar fuld af Begivenheder og Fremgang. Kirkens Medlemmers Loyalitet har været udvist paa flere Maader, idet de har holdt for Øje Idealerne og Lærdommene fremsatte af Kristus, Manden fra Galilæa — ved en forøget Forkyndelse af Evangeliet i Verden; ved forøgede Tiende-Ydelser og Ofringer; ved Opførelsen af nye Kirker; ved Organisationen af nye Stave og Missioner, og paa særlig Vis ved den næsten af alle udviste Villighed og Redebonhed til at virke for Gennemførelsen af Kirkens timelige Sikkerheds-Plan (the Church Security Plan). Sikkert er Herren tilfreds med disse og andre lige saa fortjenstfulde Opgaver, som har været bragte til Udførelse; thi han har sagt, i Henseende til udvist Næstekærlighed: »Idet I have handlet saaledes imod en af de mindste af disse mine Brødre, have I handlet saaledes imod mig.«

Alle saadanne Anstrengelser bidrager til den Fryd og Fred, Kristus kom for at tilvejebringe. Men lad os stedse erindre, at Fred kun kan tilvejebringes ved vedvarende Anstrengelse og vedvarende Udførelse af retfærdige Bestræbelser. Onde Magter og nedbrydende Kræfter er fremdeles fremherskende i Verden og maa blive modstaaede. Som Solen denne Morgenstund kastede sine varmende Lysstraaler paa de snedækkede Bjergtoppe og paa Rimfrosten i Dalene her i dette vestlige Land, læste vi i Dagbladene om Stridighederne i det fjerne Østen, om den indbyrdes Krig i Spanien og Befæst-

ningsværkers Forsyning med Kanoner og dødbringende Eksplosiver i andre Dele af Europa — altsammen synlige Tilkendegivelser om, at Misundelse, Mistanke og Had fremdeles finder Raaderum i Menneskenes Hjerter. Igen, som i Aaret 1914, truer international Misforstaaelse med at drage Geniernes Opfindelsesevne bort fra Fredsarbejdet paa Videnskabens, Kunstens og Literaturens Omraade til Frembringelse af dødbringende, ødelæggende og samfundsnedbrydende Krigsredskaber.

Den opgaaende Sol kan fordrive Nattens Mørke, men den kan ikke bortdrive Ondskabs Mørke, Had, Opblæsthed, Indbildskhed, Egenkærlighed, Begærlighed og Havesyge fra Menneskenes Hjerter. Heller ikke kan menneskelig Tilfredshed og Lykke findes, eller Fred herske paa Jorden, førend Kærlighedens Lys og menneskelig Medfølelse gør sig gældende i Hjerterne.

Det var i denne Hensigt, at Jesus, Retfærdighedens Sol, »med Lægedom under sine Vinger« kom her til Jorden i Tidens Midte. Ved ham skal alt ondt overvindes, og Had, Fjendskab, Stridigheder, Fattigdom og Krig ikke herske mere. Dette vil imidlertid ikke blive gennemført ved Krigsbomber og Skydning, ved Undervandsbaade og giftig Gas, men ved en langsom og aldrig fejlende Fremgangsmaade, idet Menneskenes Tænkemade og aandelige Standpunkt formedelst Evangeliets Kraft forandres. Hvis derfor vi vil forandre Verden, maa vi først faa forandret Folks Tanker. Kun i den Udstrækning, Menneskene ønsker, at Fred og Broderskab skal gøre sig gældende, kan Verden blive gjort bedre. Kun ved at leve vort Liv efter sunde Samfundsprinciper kan Freden komme, hvad enten det angaar Individer eller Nationer.

Kristus er det sande Lys i Menneskelivet. Hans Komme var kundgjort ved himmelske Engle syngende: »Ære være Gud i det Høje; Fred paa Jorden, i Mennesker Guds Velbehag!«

Saaledes blev nedskrevet den største og mest vigtige Begivenhed i Verdens Hisotrie. Idet Kristus iførte sig selv et dødeligt Legeme, personificerede han sin Guddommelighed, og idet han vandrede blandt Menneskene og belærte os. Hans Eksempel gav os Tilværelsens sande Filosofi, som tilkendegivet ved hans Død og Opstandelse. Han aabnede Døren til Liv og Udødelighed.

Idet Kristus forkastede Fristerens, Djævelens, Tvangssystem og Selvforherligelse, indførte han, vor Frelser, i Modsætning dertil sin Plan, som vil genføde Menneskenes Sjæle. Han vidste, at denne Genfødelses-Kraft vilde være virksom i Stilhed og næsten ikke at bemærke: langsom i sin Frem-

skriden og ikke tilfredsstillende for andre end de, som fangede den rette Forstaaelse deraf og fik det rette Syn paa samme: Paa Frelsen ved hans Død og Opstandelse, og Sejrens Tilkendegivelse ved hans andet Komme.

Missionsopgaven for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er at tilvejebringe Fred. Den levende Kristus er Kirkens Hoved. Under ham er over hundrede Tusinde Mænd i Kirken guddommelig autoristerede til at repræsentere ham i forskellige beskikkede Stillinger. Det er disse Repræsentanters Pligt at udvise broderlig Kærlighed, først imod hinanden indbyrdes og dernæst mod alle Mennesker; at søge harmonisk Sammenslutning, medførende Tilstedeværelsen af Fred indenfor Kirkens Organisationer; og da kan disse Paabud blive bragt ud blandt Menneskene i Verden til Efterlevelse, ved Forskrift og Eksempel.

Maa Kirkens Medlemmer ved hver ny Jul, som kommer, befindes at have gjort Fremskridt og at have staaet sandere, renere og mere ædle end ved den foregaaende Jul, saa at de, med Forstandsevner og Hjerter forenede, maa fremskynde den Dag, da »Herren vil velsigne sit Folk« under indbyrdes Fredsforhold, og idet de »opløfter et Fredsbanner og udsteder en Fredserklæring til Jordens Ender«.

KIRKELIGE NYHEDER.

Ved et Møde, som afholdtes i Tredie Wards Mødehus, Salt Lake City, den 5. November, blev Præsidentskabet for den danske, kirkelige Organisation i Salt Lake City afløst med Tilkendegivelse af de kirkelige Autoriteters og Forsamlingens Tak for den nidkære Udførelse af den Gerning, der havde været dem anbetroet — i henved seks Aar for Præsident Djalmar E. Lunds og første Raadgiver Aage M. Kalmars Vedkommende, og et Aar og ni Maaneder for Ældste Niels Jensens Vedkommende. Forud for Ældste Niels Jensen havde Ældste Wilford L. F. Samuelsen indtaget Stillingen som anden Raadgiver til Præsident Lund i et Tidsrum af henved fire Aar.

Ældste C. N. Christensen, forhenværende Biskop og tidligere Missionær i Danmark, for nærværende en af de beskikkede Turistførere paa Tempelpladsen, blev beskikket som Præsident for den danske kirkelige Organisation i Salt Lake City, og Ældsterne Christian M. Petersen og Rasmus K. Sørensen blev beskikket som hans Raadgivere. Beskikkelsen blev foretaget gennem Stavspræsidenten Fogg fra Grant Stav.

Ældste Hyrum Jensen, der som forhenværende Missionær i Danmark har repræsenteret Stavspræsidentskabet ved vore Møder, og assisterende kirkelig Historiskriver Andrew Jensen var nærværende ved Mødet.

Niels F. Green.

APOSTEL ALONZO A. KINCKLEY DØD.

Den 22. December afgik en af Kirkens tolv Apostle, Alonzo A. Hinckley, ved Døden i sit Kjem i Salt Lake City. Han havde været syg i over et Aar. Ved Budskabet om hans Død udtalte Kirkens første Præsidentskab sig: »Vi er dybt bedrøvet i Dag ved at erfare vor højtagtede Medarbejder Præsident Alonzo A. Hinckleys Bortgang. At være rede, naar Kaldet kommer, er altbetydende; og Præsident Hinckley var rede. Som Ægtemand og Fader var han ideel, som Borger en Foregangsmand, som Menneske nobel og behagelig, som Leder dygtig og eksemplarisk, som Ven loyal og trofast, som en Herrens Apostel urokkelig i sit Vidnesbyrd om den levende Kristus. I Sandhed en Prins og en stor Mand er falden i Dag.«

Præsident Hinckley var født i Cove Fort den 23. April 1870. Søn af Ira N. Hinckley og Angeline Nobel Hinckley. 25 Aar gammel udførte han en Mission i Holland og senere en Mission i Sydstaterne og præsiderede senere en Tid over Missionen i Californien. Fra 1902 til 1912 præsiderede han som Stavspræsident i Millard Stav, Utah, og fra 1912 til 1929 som Præsident for Deseret Stav. Og blev i 1934 ordineret en af de tolv Apostle.

Foruden sin kirkelige Virksomhed er han ogsaa kendt i Utah som Forretningsmand og Landmand. To Gange var han Medlem af Statens lovgivende Forsamling.

Ældste Hinckley efterlader sig Hustru, Rose May Robinson Hinckley, hvem han giftede i 1892, og deres 12 Børn, 3 Sønner og 9 Døtre.

EN 94-AARIG PINOEERKVINDE DØD.

Maria S. Schow, højlig agtet Enke efter Chisten Schow, døde i Pangwitch, Utah, Søndag Nat den 13. December 1936 og blev begravet fra North Ward den 16. December.

Søster Maria Schow var en Datter af Hans Sørensen og Marie Jensen Sørensen og var født i Vire, Jylland, den 8. Januar 1842. Hendes Forældre var blandt de første i Danmark som ved Daab blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Maria blev døbt i 1852, 10 Aar gammel.

I 1860 emigrerede Familien til Utah og boede en Tid i Brigham City. Her blev Maria gift med Christen Schow den 1. November 1864. Senere flyttede de til Pangwitch, Utah.

Der var 6 Born i Familien, af hvilke de fem lever. Familien tæller nu fremdeles 48 Borneborn, 110 Borneborns Born og 2 Born i fjerde Led.

AARLIGT OPGØR.

Ved Aarsskiftet er det Skik og Brug i de fleste Forretninger at foretage et fuldstændigt Opgor over Forretningens Stilling for at se, hvilken Fremgang eller Tilbagegang der har været i det forlobne Aar.

Enhver Sidste Dages Hellig burde ligeledes foretage et Opgor af sin egen Stilling, og her er nogle Sporgsmaal for ethvert Medlem af Kirken at tage under Overvejelse:

Hvor har jeg staaet i det forlobne Aar med Hensyn til Loyalitet mod Kirkens Ledere?

Har jeg betalt min Tiende og Ofringer i det svundne Aar?

Hvorledes har jeg forholdt mig med Hensyn til Visdomsordet?

Har jeg passet mine Moder, som jeg burde?

Har jeg ihukommet Hviledagen og holdt den hellig?

Har jeg adlydt de Raad, som er blevet givet af Kirkens Ledere?

I min Hjælp til de Fattige og i min Omgang med mine Medmennesker har jeg da handlet i Broderkærlighedens Aand?

Har jeg med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse advaret min Nabo angaaende Kirkens Oprettelse og Dommen, der venter Verden?

Hvis jeg har fejlet i nogen af disse Ting i 1936, hvorledes kan jeg da forbedre min Stilling i 1937?

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

UNGDOMSSTÆVNET I ODENSE.

»Godt begyndt er halvt fuldendt«, siger et gammelt, godt Ordsprog, og Ungdomsforeningernes Hovedbestyrelse har antaget dette for sandt, thi vi har allerede arbejdet længe med Arrangementet af det kommende store Stævne i Odense. Saaledes er der allerede lejet Sal — en af de bedste i Byen — og Programmet, som i Aar vil blive foroget og blive det bedste af sin Slags, er allerede under Arbejde og vil være færdigt og udsendt for Paaske. — Alt ialt vil Arrangementet

i Forbindelse med dette Ungdomsstævne blive større og mere kostbart end nogensinde før for at faa endnu større Interesse blandt Kirkens Medlemmer og Venner til at komme til Odense til Pinsen den 16. og 17. Maj 1937.

Der er ogsaa sendt speciel Invitation til Præs. og Str. Richard R. Lymann, den europæiske Missionspræsident, om at komme til Stede ved denne Lejlighed, og i et nylig modtaget Brev fra Præs. Lyman udtaler han, at han og Søster Lyman vil forsøge om muligt at overvære Stævnet.

Allerede nu henstiller Hovedbestyrelserne til Kirkens Medlemmer og Venner om at begynde at gøre Forberedelser til at komme til dette vort store Stævne. Der er ca. 17 Uger, til vi mødes i Pinsen, og det koster jo altid en Del at komme og være med til et Stævne, derfor foreslaar vi, at de enkelte begynder at lægge Penge tilside saa ofte som muligt, for at gøre det lettere til Pinsen at naa Maalet. Vi henstiller ogsaa til Bestyrelserne overalt i Missionen at lede et saadant Sparesystem og øge Lysten dertil, ligesom vi ogsaa venter, at Konkurrencearbejdet bliver paabegyndt *nu*, om det ikke allerede er begyndt.

Med disse Ord: Paa Gensyn i Odense til Pinsen.

Hovedbestyrelserne for U. M. F. og U. K. F.
i Danmark.

FRA MISSIONEN.

AALBORG. — Fredag den 3. December afholdt Primary-Foreningen i Aalborg en særdeles vellykket Fest. Primary-Børnene og Missionærerne præsenterede et Tableau »Kirkens Historie«, som blev smukt og virkningsfuldt udført og gjorde et dybt Indtryk paa de Tilstedeværende. Derefter udførtes et lille Hørespil »Tegnesproget« af to af Børnene. Et godt Program paafulgte, hvorefter Resten af Aftenen blev benyttet til forskellige Lege, hvori baade Voksne og Børn deltog. Forfriskninger solgtes af Primary-Børnene og gav et godt Overskud. Der var 88 tilstede.

— — —

Fredag den 18. December gav Sangkoret i Aalborg en Aftenunderholdning som følger: Foredrag med Lysbilleder om Utah. Koret sang nogle Julesalmer og andre af Kirkens smukke Sange. Missionær Anker Schade spillede en Violinsolo og Missionær Westenskov og Søster Elisabeth Nielsen sang en Duet smukt og stemnnigsfuldt. Der var tilstede 45 Medlemmer og 100 Fremmede. Dagen efter fremkom Aalborg Dagblade med en meget rosende Omtale af Aftenunderholdningen. Et smukt Resultat.

RANDERS. — Torsdag den 17. December samledes Familie og Venner af Herman Koitsch og Soster Jensine Koitsch i Vorup Gymnastiksal for at fejre Parrets Solvbryllup. Salen var festligt udsmykket i Blaat og Solv. De 140 Gæster tilbragte en fornojelig Aften ved Spisning, Sang, Taler, Musik og Dans.

Fru Emma Broberg, Datter af Solvbrudeparret, og hendes Mand, Hr. Egil Broberg, som tidligere paa Dagen var blevet ægteviet, var Æresgæster ved Solvbrylluppet.

Soster Koitsch blev indlemmet i Kirken den 30. Oktober 1905 og har i de forlobne 31 Aar staaet som et trofast Medlem af Kirken, altid villig og rede til at udfore sin Del af Arbejdet.

— — —

Mandag den 28. December afholdt Randers Gren den bedste Juletræsfest i mange Aar. 81 Mennesker fandt Plads i den lille Sal foruden Juletræet, der naaede fra Gulv til Loft. Alle havde en fornojelig Aften. Chokolade severedes til alle — Børnene først. Bornene fik hver en god Julepose og de voksne en Appelsin. Et kort Program blev godt udfort.

— — —

Tirsdag Aften afholdt Ungdomsforeningerne i Randers en selskabelig Sammenkomst i Stedet for det almindelige Mode. Et kort Program blev udfort, hvorefter man tilbragte Resten af Aftenen med forskellige morsomme Lege.

ODENSE. — Ungdomsforeningerne i Odense afholdt den 18. December en meget vellykket Festlighed, hvor folgende Program blev udfort: Oplæsning, Soster Sophie Hansen; Violinsolo, Missionær Edward Larsen Jr.; musikalsk Oplæsning, Missionær M. F. Lauper, hvorefter et Skuespil »En Juleoverraskelse« blev udfort af Marcel F. Lauper, Clarence A. Larsen, Axel Mathissen, Clark W. Nielsen, Eleonora Jorgensen, Fru Lilly Rasmussen og Edward Larsen Jr. Derefter legedes forskellige morsomme Lege. En Kvartet blev smukt udfort af Edward Larsen Jr., Clark W. Nielsen, Clarence A. Larsen og Eleonora Jorgensen. Salen var festlig smykket i Juleskrud med Juletræ, og Julestemningen manglede heller ikke. Alle Tilstedeværende havde en fornojelig Aften.

VIBORG. — Det forste Mode afholdt af Sidste Dages Hellige i Viborg i mange Aar blev holdt i Afholdshotellets Sal Tirsdag Aften den 15. December. Tilstede var Distriktspræsident Arnold V. Bergesen, Aarhus, Ældsterne Woodruf Nielsen og Harold A. Petersen, Viborg, Richard W. Jackson og Thomas Drury, Randers, og Thomas C. Sorensen og Gordon P. Andersen, Silkeborg. Ældste Jes P. Jessen talte over Emnet Mormons Bog. En Kvartet blev afsunget af Ældsterne Richard

W. Jackson, Thomas Drury, Thomas C. Sorensen og Gordon P. Andersen. Ældste Richard W. Jackson holdt et Foredrag med Lysbilleder over »Amerika før Columbus«. Modet overværedes af 54 opmærksomme Tilhorere.

KØBENHAVN. — Mandag Aften den 21. December afholdt Kobenhavns Grens Sangkor sin Julekoncert under Ledelse af Korets Dirigent Valdemar Jakobsen, med Niels Henriksen som Organist. Skont Koncerten var udsat fra den 16. til den 21. December, havde den alligevel samlet et stort og taknemligt Publikum.

Foruden Korets Sange blev et Musiknummer udfort af Ældste J. Nevel Christensen, en Violinsolo af Frøken Mary Florence og en Orgelsolo af Soster Lillian Petersen. Programmet var i det hele vel udfort og paahortes med Interesse og Paaskonnelse af den store Forsamling.

— — —

Anden Juledag afholdt Kobenhavns Grens Sondagsskole en Juletræsfest. Skont man havde forventet flere Born tilstede, maa man dog sige, at Festen var særdeles vellykket. Der var 75 Born og 150 Voksne tilstede.

Efter at man havde marcheret rundt om det smukke Juletræ og sunget nogle Julesalmer, underholdt Fru Harboe og Fru Hansen, klædt i Tyrolerdragter, Fosamlingen med at synge nogle Sange. Derefter tog Nissefar, Bro. Herluf Rasmussen, og Nissemor, Soster Edna Andersen, samt deres Barn, Soster Inga Frederiksen, fat og arangerede nogle Lege indtil Kl. 7, saa serveredes der Chokolade for Bornene, som bagefter fik hver en Æske Chokolade, en Appelsin og en lille Julegave. Mens Bornene legede med Nisserne, serveredes der Chokolade for de voksne. Kl. 8,30 sluttede Festen for Bornene, hvorefter de voksne dansede til Kl. 10.

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Pris 25 Øre pr. Numer, 6 Kr. pr. Aar.

Ansvarshavende Redaktør: *Alma L. Petersen,*
Priorvej 12, København F.

Medredaktør: *Hans Mikkelsen,*
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S.